

Lichtjes
in de
molen

LINDI MELSE

Lichtjes in de molen

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2024 Dutch Venture Publishing

Auteur: Lindi Melse

Omslagontwerp: Lindi Melse

Tekstredactie: Jen Minkman & Cathinca van Sprundel

Eerste uitgave september 2024

NUR 343

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van Lindi Melse verschenen bij Dutch Venture Publishing:

Een contract vol liefde

Knetterende kerstbomen

Checklist voor de perfecte man

*Good communication is the bridge between confusion and
clarity.*

— Nat Turner

I

‘**F**ijn dat je tijd kon vrijmaken voor dit gesprek, Wietske.’ Mijn leidinggevende Machteld gebaart naar de stoel voor haar bureau. De klok in haar kantoor tikt hard en bij elke tik lijken de rimpels in haar gezicht nog dieper te worden. Ze oogt moe. Geen wonder ook als je een drukke redactie moet leiden.

LINDI MELSE

‘Was je hard aan het werk?’ vervolgt ze. Op het ritme van de klok bewegen haar vingers op en neer op haar bureau.

‘Uiteraard,’ glimlach ik haar toe. ‘Ik heb nog een hele to-dolijst die ik moet afwerken, dus ik verwacht dat het een latertje wordt.’

‘Daar wilde ik het graag met je over hebben.’ Ze leunt achterover in haar bureaustoel en vouwt haar handen onder haar kin. ‘Je schrijft erg veel overuren. Te veel, als je het mij vraagt.’

‘Het werk moet gedaan worden,’ antwoord ik. ‘Daar is tijd voor nodig.’

‘Daarom werken we in teams.’

Ik maak een vaag wegwerpgebaar. ‘Dat vind ik compleet overschat. Bij mijn vorige twee functioneringsgesprekken kwam het ook al ter sprake en ik heb het geprobeerd. Maar echt, die junioren snappen er niks van. Tig fouten in teksten die worden aangeleverd, de verkeerde mensen interviewen, foto’s plaatsen bij artikelen die niet accuraat zijn, om zo maar een aantal dingen te noemen. Het kost me uren om dat te verbeteren.’

‘We hebben junioren in dienst om ze op te leiden. Van fouten maken leren ze tenslotte.’

‘Daar ben ik het zeker mee eens, maar niet bij mijn adres.’ Ik tik met mijn voet op de grond. ‘Ik heb jarenlange

ervaring op verschillende gebieden, waardoor ik alles goed kan uitwerken. Ik ben een soort vliegende keep.’

Machteld haalt een hand door haar witte haar. ‘Er zijn klachten binnengekomen.’

‘Klachten?’ Half lachend schud ik mijn hoofd. ‘Volgens mij doe ik mijn werk uitstekend. Alles gaat op tijd de deur uit en ik werk vaak tot diep in de nacht.’

‘Het gaat over je werkwijze, je communicatiestijl.’

Mijn lach verdampt spontaan. ‘Wat is daarmee?’

Machteld opent een lade van haar bureau en haalt er een stapeltje papier uit. ‘Men noemt je te direct. Te veeleisend, te dwingend.’ Ze bladert verder. ‘Je foetert mensen uit en geeft ze geen ruimte om te leren.’ Zwijgend legt ze de papieren tussen ons in. ‘Ik vind het vervelend om te zeggen, maar je bent te veel van alles momenteel.’

Verbouwereerd staar ik haar aan. Het is de eerste keer sinds ik hier werk dat ik niet weet wat ik moet zeggen.

‘Daar moeten we wat aan doen,’ stelt Machteld. ‘Ik had gehoopt dat je het signaal een paar maanden terug had opgepikt na ons gesprek, maar helaas ontbreekt er een stijgende lijn.’

Ik knipper met mijn ogen. ‘Meen je dat?’

‘Het is een hectische plek dat begrijp ik, maar het moet niet onder je huid kruipen. Je moet werk en privé kunnen scheiden.’

‘Ik heb nauwelijks een privéleven, dus dat lukt prima.’

Machteld werpt me een waarschuwend blik toe. ‘Wat ik probeer duidelijk te maken, is dat je je nogal druk maakt over alles wat zich hier afspeelt. Elk nieuwsitem, interview of wat er dan ook maar gedaan moet worden, trek je naar jezelf toe. Daardoor misgun je jouw collega’s, waaronder de junioren, het plezier om te leren en te ontwikkelen. Het is me opgevallen dat dit vooral dit laatste jaar speelt. Daarvoor zat je hier prima op je plek. Ik denk dat het tijd is voor vakantie.’

‘Vakantie? Ik werk al vier jaar lang non-stop.’

‘En ik heb gezien wat daarvan komt.’ Hoofdschuddend wijst ze naar de papieren voor zich. ‘Per direct verplicht ik je om op vakantie te gaan.’

‘Je maakt een grapje zeker?’

‘Zie ik eruit alsof ik een grapje maak?’ Haar gezicht verstrakt. ‘Het is tijd dat je loskomt van je werk. Ga de natuur in, trek met je vriendinnen op, ga wat anders doen dan werken.’

‘Dit had ik niet verwacht,’ geef ik eerlijk toe. ‘Ik dacht juist dat het zo goed ging.’

‘Ik zou het zonde vinden als je overspannen raakt. Dan kan ik je hier helemaal niet meer gebruiken. Ik wil dat je alle lopende projecten ogenblikkelijk uit je handen laat vallen. Dat is beter voor iedereen. Is dat helder?’

Ik knipper met mijn ogen, laat haar woorden op me inwerken en schuif mijn stoel naar achteren. ‘Als jij het zegt.’ Mijn stem klinkt als een halve fluistering en een stuk minder standvastig dan zojuist. ‘Dat is helder.’

Machtelds ogen branden in mijn rug als ik mijn best doe om met opgeheven hoofd haar kantoor te verlaten.

Samen met Bo en Manon, twee vriendinnen die ik al sinds mijn studententijd ken, zitten we die avond in de woonkamer van Bo.

‘Nou, daar ben je dan mooi klaar mee.’ Bo schuift met haar voet de poef opzij, zodat ze het dienblad kan neerzetten. ‘Is ze altijd zo duidelijk?’

‘Normaal gesproken vind ik dat alleen maar prettig. Zo weet je precies waar je aan toe bent.’ Ik zucht en plof op de bank neer. ‘En ze had wel een punt. Wellicht heb ik wat te hard gewerkt het afgelopen jaar.’

Manon, die in de grote fauteuil zit, knikt instemmend. ‘Het is zelfs alweer een tijdje geleden dat we uit zijn geweest. Toen we nog studenten waren, beleefden we de

ene wilde nacht na de andere. Dat waren nog eens tijden. Tegenwoordig zijn we gewoon veel te druk.'

Bo snijdt een aantal punten van de cake af. 'Voordat jullie me complimenteren met mijn bakkunsten, dit komt regelrecht uit de supermarkt. Ik had geen tijd om er een te maken.'

'En nu heb je dus plotseling vakantie?' vraagt Manon.

Ik pak een bordje van Bo aan en prik een stukje cake op mijn vork. 'Bizar, toch? Om mijn tijd goed te besteden, heb ik vanmiddag mijn appartement opgeruimd, me uitgeschreven van allemaal nieuwsbrieven in de mail en de was gedaan. Ik was zo blij dat jullie vanavond konden afspreken. Anders had ik me dood verveeld.'

'Onze vakantie staat helaas al vast.' Bo wijst naar de witte muren in de woonkamer. 'We gaan de komende tijd hier alles verven en nog een paar nachtjes samen weg, dus ik kan geen vakantie met jou vieren, helaas.'

'En wij vertrekken deze week naar Parijs,' verzucht Manon. 'Ik hoop zo dat Thijmen me daar ten huwelijk vraagt. Hoe romantisch zou dat zijn!'

'Dus wat ga jij doen met je tijd?' vraagt Bo als ze me aankijkt.

'Dat vraag ik me ook heel hard af,' antwoord ik en ik steek een groot stuk cake in mijn mond.

2

Het kostte me precies twee dagen niks doen in mijn appartement in Utrecht voordat ik gillend gek werd. Ik belde Machteld om te vragen of ik niet wat werk kon verrichten vanuit huis met het argument dat ik op de hoogte wilde blijven. Toen ik de tweede keer belde, werd ik doorgestuurd naar de voicemail. Ik vermoed dat ik geblokkeerd ben, dus daar zit ik dan met mijn vrije tijd.

LINDI MELSE

Omdat ik op de derde dag de stilte in huis zat werd, zocht ik al mijn kleding uit, propte een aantal kledingstukken in mijn koffer en vertrok naar Moledoarp: de plek waar ik acht jaar geleden uit wegluchtte en nooit meer wilde terugkomen, maar alles is beter dan hier blijven. Ik weet dat daar genoeg natuur is en ik wil Machtelds advies niet direct in de wind slaan. Wie weet kan ik een beetje tot rust komen, want mijn appartement herinnert me alleen maar aan mijn werk.

Mijn ouders ontvangen me met open armen en vinden het heerlijk dat ik weer een tijdje in de buurt ben in plaats van drie uur verderop. Mijn moeder geniet er ontzettend van dat ze weer voor me kan zorgen en ik heb alle verhalen over het welzijn van de koeien aangehoord van mijn vader. Mijn ouders denken dat ik gewoon mijn vakantiedagen heb opgenomen om ze te bezoeken. Het voelt toch een beetje mislukt om weggestuurd te worden van je werk.

Vandaag begeef ik me met een mand om mijn arm naar de kippen, die verderop druk heen en weer lopen in de grote ren op het erf van de boerderij. De zon brandt op mijn haren en de stof van mijn witte blouse plakt aan mijn rug. Ik ben nooit fan geweest van het boerderijleven, maar het is beter dan me druk maken over het nieuws dat online moet, aangezien ik daar geen invloed meer op kan uitoefenen. Eieren halen

is momenteel het enige zinnige wat ik kan doen vandaag. Verder valt er helemaal niks te beleven.

Ik sta even stil, pak mijn telefoon en scroll door de appgroep die ik met Bo en Manon heb. Er komen allemaal foto's langs waarop ze leuke dingen aan het doen zijn met hun man of vriend, en ik ben helemaal alleen...

Diep zuchtend stap ik het hok in om alle eieren te rapen. Met een hand houd ik mijn neus dicht tegen de lucht van stro en kippenvoer vermengd met uitwerpselen, en met mijn andere hand wapper ik wat kippen weg die voor mijn voeten lopen. Tevreden vul ik mijn mandje met een dozijn eieren om mee te nemen.

‘Wietske! Wietskeeee!’

Ik schiet in de lach als ik het hoge, schelle geluid van mijn zes jaar jongere zusje Imke herken dat boven het gerinkel van haar fietsbel uitklinkt, als een loeiende sirene onderweg naar een ongeval. Ik stap weer uit het kippenhok, veeg het zweet van mijn voorhoofd en steek mijn hand naar haar op.

‘Jij ziet er wat onfris uit,’ zegt ze als ze van haar omafiets afstapt.

‘Dank je, ook fijn om jou weer te zien,’ grijns ik haar toe.

Ze slaat haar armen om me heen. ‘Ik heb je gemist.’ Ze maakt zich van me los en pakt het mandje met eieren van me over. ‘*Heit* appte me gisteren al dat je was aangekomen.’

Bij het horen van de Friese benaming voor papa, besef ik weer dat ik echt een tijdje ben weggeweest. Ik gebruik zelden Friese woorden in een zin, eigenlijk nooit meer.

‘De B&B is volgeboekt, dus ik moest tot laat doorwerken,’ vertelt Imke verder. ‘Vandaag heb ik een wat langere pauze kunnen regelen en ben ik meteen naar je toegekomen.’

Gearmd lopen we naar de hooibalen die in de schaduw naast de boerderij liggen en laten ons erop vallen.

‘Hoe bevalt je werk?’ vraag ik.

‘Erg goed,’ antwoordt ze stralend. ‘Het is ontzettend leuk om te leren wat je allemaal nodig hebt om een B&B te runnen. Momenteel is het wat drukker, want de eigenaren Mette en Sil kochten een paar maanden terug een camper. Ze vroegen of ik de honneurs wilde waarnemen, zodat ze hem kunnen testen. Ik had niet gedacht dat ik op zoveel dingen moest letten.’ Ze pakt een paar sprietten hooi en legt er knoopjes in. ‘In deze tijd van het jaar zijn er zat mensen die uit de grote stad willen ontsnappen, zodat ze kunnen bijkomen op het platteland.’

Ze klinkt nu net als Machteld.

‘Ooit hoop ik mijn eigen plek te runnen waar mensen kunnen overnachten, en dan het liefst in dit dorp. Dus het is een mooie oefening.’

Ik probeer enthousiast te knikken, zodat ik haar aanmoedig, maar acht jaar geleden wist ik niet hoe snel ik moest vertrekken. ‘Dus je weet zeker dat je nooit uit dit dorp wilt vertrekken? Daar kan ik me niets bij voorstellen.’

‘Een paar kilometer verderop zijn ook leuke huizen te vinden. Dan woon ik niet meer in dít dorp, maar wel in deze omgeving.’

Hoofdschuddend geef ik haar een por. ‘Ik ben blij dat je het zo naar je zin hebt.’

‘Hoe is het met jou in de grote stad, alles nog steeds naar je zin?’

‘Om eerlijk te zijn, was ik de afgelopen tijd nogal druk met van alles. Deadlines tot diep in de nacht, artikelen redigeren, af en toe een interview afnemen en ze vervolgens uitschrijven. En het werk van junioren verbeteren, waardoor ik twee keer heel lang bezig was, dus ik moet wel een beetje afkicken. Misschien werkte ik wel een beetje te hard, want het eerste wat ik dacht toen ik vanochtend wakker werd was: Hoe laat begint de vergadering?’ Een beetje weemoedig schud ik mijn hoofd. ‘Dus wellicht is het geen gek idee om er even uit te zijn. Ik kwam wel al vrij snel tot de conclusie dat ik het boerderijleven nauwelijks gemist heb.’ Ik knik naar de grazende koeien verderop in de wei. ‘Met Bo en Manon ben ik de laatste tijd ook veel te weinig uitgegaan. We